

Indretning kan maale sig med, end sige overgaar vort." Vi vare altsaa her umaadelig langt fremme, forud for disse berømte Videnskabsmænd, som vi høre, at vi saa heldig konkurrere med paa Divisionssektionens Omraade. (En Stemme: Ja, det er jo ubmærket!) Ja, i den Forbindelse ere vi ubmærkede, men vi vare saa uhyre tarvelige, da det gjaldt om at faae Rigsdagens Samtykke til en Bevilling, der indeholder en Godkjendelse af dette videnskabelige Væsen. Det dreier sig her ligesom, om der skal eksistere en særlig Lov og Ret for saakaldte Videnskabsmænd, om de skulle have Lov til at begaa Handlinger, som andre Ministre blive straffede for; det er Spørgsmaalet. — Nu optraadte det ærede Medlem i Videnskabens Navn — det er man ganske vist vant til, at der optrædes i Videnskabens Navn, naar der her fra Folkethingets Side kræves Reformen — men jeg veed ikke, om der her i Thinget er Nogen, der har Kompetence til i denne Sag at optræde i Videnskabens Navn, jeg tror ikke, at der her findes en eneste Fysiolog. Naar altsaa et Medlem optræder i Videnskabens Navn, saa betyder det kun, at han har sine Kilder, saaledes som vi Andre kunne have vore Kilder, blandt Videnskabsmændene, men det kan jo være høist tvivlsomt, hvorledes disse Kilders objektive Troværdighed er. Vi maa huske paa, at Fysiologerne i Kjøbenhavn ere jo desværre altsaa stærkt Part i Sagen. Nu er Tilstanden den, at ikke blot Professor Panum videnskaber efter Behag, men der er, jeg veed ikke, om jeg tør sige en stor Flok privatiserende Videnskaber, og deres Kredt kan gaa langt ned; det er hævdet fra saakaldte videnskabelig Side, at Veterinærelever og Apothekerkærlinge ogsaa kunne videnskabe i Kraft af det videnskabelige Formaal. Jeg tror, at det er bedst, at vi fra begge Sider i denne Diskussion lade Videnskabens ligge; der er Ingen her, der heri har Andet at beraabe sig paa end anden Gaands Viden, og den har ikke nogen særlig Autoritet. At det ærede Medlem havde sin Viden paa anden Gaand, var ogsaa tydeligt nok af adskillige Udtalelser. Naar der saaledes sagdes, at det var overflødig og unødvendigt at komme ind paa Nyttens af Divisionssektionen, der var videnskabelig fastslaaet, der var paa den haandgribeligste og klareste Maade bevist, saa tror jeg, at det ærede Medlem havde gjort Ret i at se sig noget længere om og ikke at holde sig til altsaa nærliggende Kilder, thi dette er netop et Stridspunkt i Fysiologien. Jeg skal nævne flere Navne; Professor Virih i Wien udtaler sig i sin Lærebog i Anatomien, der i 1881 er udkommen i 15de Oplag, stærkt mod Divisionssektionen og dens Nytte for Videnskabens, og der kan nævnes flere Navne. Naar det saa siges, at man har saa uhyre mange nyttige Resultater at pege hen paa, er ogsaa dette omvisteligt. Jeg har læst et Skrift herom, der udkom for kort Tid siden af en Professor i Riga, han afviser disse Forlangener

der om, at Divisionssektionen skal paavise sin praktiske Nytte, han siger, at Videnskabens skal ikke godtgjøre positivt sin Nytte, den er Videnskab, og den er sit eget Formaal. Det tyder ikke saa stærkt paa, at Videnskabens har saamange Resultater at opvise i praktisk Retning, og selv om det skulde være saa, at Landboerne, som man særlig tiltaler, for at de skulle gjøre deres Nytte her, have havt Gavn af en enkelt Opdagelse, turde det være, at der var langt flere Videnskaber, som skuldes samme Maade at experimentere paa. Det er, som det ærede Medlem vil vide, af Fysiologer med store Navne udtalt, at mange Videnskaber ere komne i Omløb netop i Kraft af disse Experimenter, der anstilles paa Dyr under de mest gruelige Lidelser af disse. Men, som sagt, Spørgsmaalet, om Divisionssektion er nødvendig eller ikke, foreligger slet ikke, ikke engang i den Form, om vi skulle sige: Lad der blive videnskaber, naar det sker for at gjøre videnskabelige Opdagelser, men lad det blive holdt borte fra Stolene, fra Undervisningen! Nei, Spørgsmaalet er blot dette: Skal Rigsdagen gennem en Afstemning godkende en Tilstand, der spalter den bestaaende Straffelov? Dette er nemlig Tilfældet med Divisionssektionen. I Straffeloven staar der, at grusom og oprørende Behandling af Dyr straffes som Dyrplageri. Naar dertil kommer, at selv Videnskaber erkjende, at den Behandling, de udsætte Dyrene for, er oprørende og grusom, men, sige de, den er nødvendig, — saa mener jeg, at vi behøve blot at minde om, at Straffelovens § 42 siger, at „Befrafningen af Gjerningsmandens Bevegrunde og Diemed kommer ikke i Betragtning“. Naar en fattig Husmand bruger sin gamle Hest vel stærkt for at skaffe Jøde til sig og Familien, bliver han, hvis Domstolene finde, at dette er en Overanstrengelse af Dyret, ligesuldt straffet trods sit humane og milde Formaal. Formaalene dækker ikke Handlingen, og det Samme, mener jeg, gjælder Divisionssektionen. Det er en tolereret Tilstand, vi i saa Henseende leve under, thi, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) forleden bemærkede, det er vanskeligt at faae Loven gjort fuldt ud gjældende helt igennem; den saakaldte Videnskab har altid forstaaet at bjerpe sig et lille Territorium, hvor den vil herse i Kraft af sin oplyste Stilling. Altsaa, de Herrer, der maatte ere gjorte betænkelige, fordi der er talt saa meget om Dyrbeskyttelse, som om det var en Skam at være en Ven af Dyrbeskyttelsen, skulle ikke lade sig skræmme. Vi ere ikke her Dyrbeskyttere i den Forstand, at det kun kommer an derpaa; nei, vi søge at stille alle lige for Loven, enten det saa er en Professor eller en Husmand, vi mene, at Dyrplagerilovene gjælde ligesaa fuldt for Doktorer som for Droskebudste. Jeg skal endnu tilføje, at den Bevægelse, som giver sig Udslag ogsaa her i Landet, gjør sig stærkere og stærkere gjældende ogsaa i andre Lande;